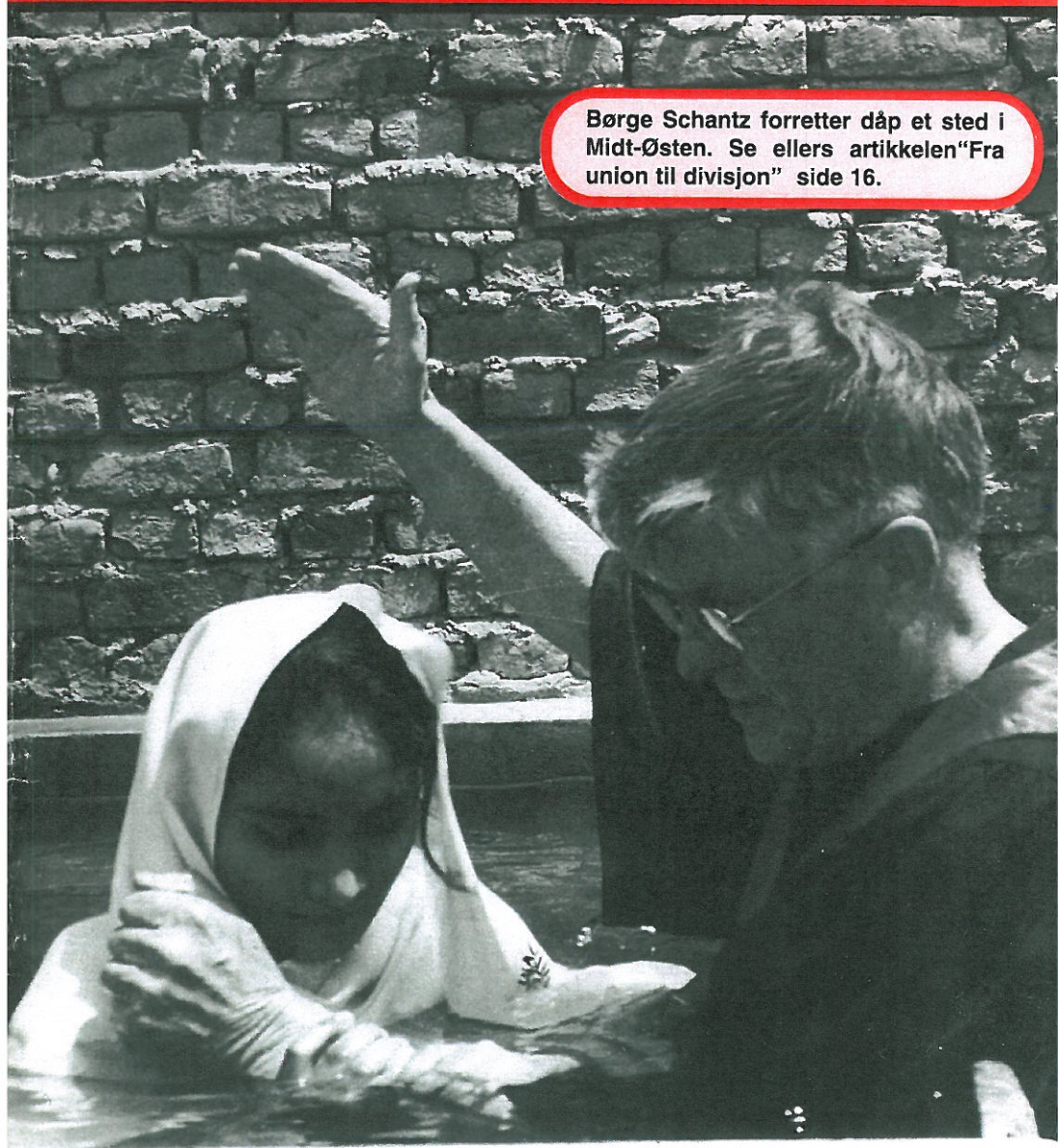

Aktiv Pensjonstid

Nr. 1 - 1. kvartal 2004 - 15. årgang

Børge Schantz forretter dåp et sted i Midt-Østen. Se ellers artikkelen "Fra union til divisjon" side 16.

Tanker

Av Kåre Kaspersen

Ja, tankene går og tankene flyr. Du har det sikkert som meg. Du som leser dette kan være eldre enn meg, men vi er begge kommet dit for årene bak er flere enn foran. For meg har det ført til noe ettertanke. Hvor lang tid har jeg ennå foran meg. Hva kan jeg regne med? Kan jeg regne med noe? Min far ble nær 93, min mor 86. Har jeg ennå 15 – 20 år? Jeg må si jeg håper det om ikke Jesus kommer før det. Jeg er glad for livet. Jeg er glad for det jeg holder på med. Jeg har mennesker jeg er glad i, som er glade i meg. Jeg vil gjerne være sammen med dem. Det er ennå steder jeg ønsker se, og ting jeg ønsker lære. Jeg tror mange av dere kan følge meg i dette. Livet betyr noe. Det er Guds gave til oss i dag, og også gjennom evigheten. For den har han lagt ned i våre hjerter.

Men det er også en annen side, jeg har lagt merke til. Guds Ord forteller om Bibelens patriarker at de ble "mett av dager". Det var en tid jeg ikke forsto dette uttrykket. Nå forstår jeg det. Min kjære svigerfar, Leif Nilsen, døde da han var 89. Det var egentlig ingen fysisk grunn til at han skulle dø, men han var "mett av dager" og sovnet inn fornøyd med det liv Gud hadde gitt ham. Det samme var det med min far, han var også "mett". Jeg må innrømme at jeg er ennå ikke mett, men jeg er i Guds hender.

Jeg opplevde det sterkt for en tid tilbake da jeg havnet på sykehuset. En noe fremmed erfaring for meg. Det var en betennelse i bukspyttkjertelen som kan ha forskjellige årsaker, også meget alvorlige. Men jeg opplevde hvor godt det er å være i Guds hender. Det var trygt der selv om fremtiden var usikker. Men utfallet ble bra.

Ja, utfallet vil alltid være bra for Guds barn. Det kan butte imot noen ganger. Ja, endog slik at man fortviler. Mangt kan oppleves meningsløst, og det er meningsløst. Men det har likevel rammet oss, og vi har ofte ikke noe svar, hvert fall ikke i dette livet. Da har vi bare en ting å holde fast ved. Jeg tenker på hva Herren sier gjennom profeten Jeremia: JER 29,11 For jeg vet hvilke tanker jeg har med dere, sier Herren, fredstanker og ikke ulykkestanker. Jeg vil gi dere fremtid og håp. Til tross for at dette livet er hardt, veldig hardt for noen, har Gud en rik fremtid for oss.

Apostelen Peter har en liknende tanke: 1PE 5,10 En kort stund må dere nok lide; men all nådes Gud, som ved Kristus har kalt dere til sin evige herlighet, han skal utruste dere, gi dere kraft og styrke og stille dere på fast grunn.

Det er armer som bærer her nede. Det er hans armer som vil gi oss fremtid og håp.

Vi har gått inn i ett nytt år. Det gamle

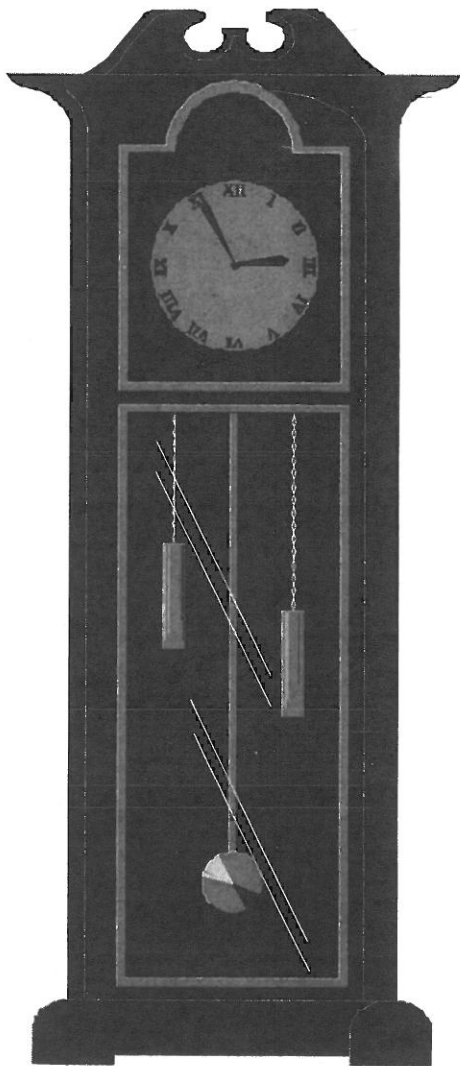
året for så fort av sted. Hva vil det nye året bringe oss? Erfaringsmessig kan vi si: Vi vil stort sett møte det som året bak brakte oss. Det kan også bringe oss avslutningen av historien ved at Jesu kommer igjen. Det er egentlig lite som står igjen profetisk. Det som mangler kan skje uhyre raskt. Uansett er vi trygge. I Jesus er vi rede både til å dø og oppstå og møte ham, eller vi skal leve og ta imot ham når han kommer. Ta imot disse ordene som en hilsen fra oss i **AKTIV**:

EFE 2,4 - 10 Men Gud er rik på miskunn. Fordi han elsket oss med så stor en kjærlighet, gjorde han oss levende med Kristus, vi som var døde på grunn av våre synder. Av nåde er dere frelst.

I Kristus Jesus har han reist oss opp fra døden sammen med ham og satt oss i himmelen med ham. Slik ville han i de kommende tider vise sin uendelig rike nåde og sin godhet mot oss i Kristus Jesus. Det hviler ikke på gjerninger, for at ingen skal rose seg. For vi er hans verk, skapt i Kristus Jesus til gode gjerninger, som Gud på forhånd har lagt ferdige for at vi skulle gå inn i dem.

Dette er dyrebare ord ved begynnelsen av et nytt år.

Må det bli **ET GODT NYTT ÅR** for deg.

Vårtreff i Ulsrud søndag 21. mars

Nå begynner vi å se lysere på tilværelsen. Solen stiger høyere og høyere dag for dag og dagene blir lengre. Så har vi våren, og med våren vår første samling i 2004. Pensjonistene på Østlandet inviteres til treff søndag, 21 mars i Ulsrud. Hjertelig velkommen til hyggelig samvær. Det skal bli noe både for kropp og sjel.

Tienden og de hellige gaver

Av Øivind Gjertsen

De statistiske rapportene fra kassereravdelingen i vår union er alltid interessante.

De omfatter oversikt over medlemssituasjonen og samfunnets drift på en rekke områder. Den oppmerksomme leser vil kunne få et inntrykk av menighetens "helsetilstand" gjennom tallenes tale, selvsagt supplert med annen informasjon.

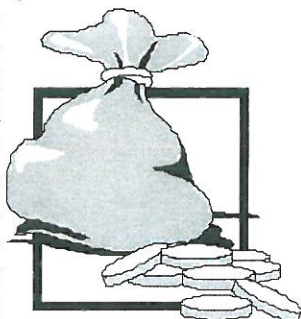
Nylig fikk vi kassererens budskap om økonomien i DNU belyst gjennom tiendeinngangen i 2003 sammenlignet med 2002. Vi vet selvsagt at tiendeinngangen bare er en del av søskens lojale bidrag til menighetens drift. Ved alltid å huske på menighetens behov oppfyller vi Herrens ønske om at vi skal gi "hellige gaver" til menigheten. Og de hellige gaver omfatter mange sider ved gavene vi gir. Jeg tenker på gavene til misjonen gjennom sabbatsskolen, gaver som kanaliseres gjennom ADRA, gaver til den daglige drift av menighetene med støtte til vedlikehold av menighetshus, de mange andre sider ved menighetslivet som utfordrer oss og gir inspirasjon. Jeg slutter aldri å glede meg over søskens giverglede og trofasthet. Våre medlemmer er ofte mennesker som ikke alltid har store inntekter og formuer. Mange gir store beløp selv om de lever under svært beskjedne kår. De gir Herren sine ærlige gaver og gler seg over denne mulighet. Det må i all beskjedenhet og på de eldres vegne kunne fremheves at det ofte er den eldre delen av

menighetens medlemmer som gir og gir og sjelden setter rigide grenser for sin gavmildhet. Disse vokste opp under beskjedne kår og måtte lære seg nøysomhet. I sin alders høst glemmer de aldri Guds sak.

Et eksempel på gruppen av eldre givere finner vi i et ektepar som hadde en særegen opplevelse da de ved begynnelsen av et livslangt samliv måtte tåle store økonomiske og sosiale påkjenninger da de i en tid med arbeidsløshet bestemte seg for at de uansett ville tilhøre menigheten. Ektemannen holdt fast ved at å helligholde sabbatsdagen måtte gå foran en trygg arbeidsplass. Sammen med hustruen holdt han ut under store vansker. Mann og kone oppdrog under enkle forhold en barneflokk i adventhåpet. I dag kan de gle seg over troende barn og barnebarn.

Da denne familien for ikke lenge siden solgte sin eiendom, som gjennom årene hadde vokst i verdi, fikk de mulighet til å gi barna og barnebarna gaver. Men ikke bare dette. Menigheten fikk også sin store del til driften og sist men ikke minst betalte de et femsifret beløp i tiende til Guds sak. Til velsignelse for dem og deres kjære, til trygging av misjonsarbeidet og til glede for mange.

Oversikten over tiendegavene for 2003 sammenlignet med 2002 ser slik ut og

Distrikt	2002	2003	Differanse	Prosent
Østnorsk distrikt	21 336 386	22 985 873	1 649 486	7,73
Vestnorsk distrikt	7 434 358	7 656 742	222 383	2,99
Nordnorsk distrikt	3 638 415	3 224 860	-413 554	-11,37
Total	32 409 160	33 867 475	1 458 315	4,50

viser at bare tienden for 2003 var på mer enn 32,4 millioner kroner. I tillegg kommer kollektene på sabbaten, i sabbatsskolen og ved gudstjenesten og en lang rekke av andre gaver.

Når den organiserte menighet ved kasserere og andre tillitsvalgte gjennom styrebeslutninger og ved reviderte regnskaper fra menighetsnivå til generalkonferensnivå administrerer midlene kan vi føle oss trygge på at våre gaver blir brukt på beste måte. Den utvikling vi i de seneste år har opplevd både her hjemme og på verdensplan når det gjelder tienden og de hellige gaver kan imidlertid gi grunn til bekymring. Det viser seg at private aktører samler inn midler fra søsken til sine mer private tiltak. Og eldre misjonsarbeiderne i særdeleshet opplever dette som en fremmed tankegang. Den organiserte menighet sørger for at livet i menigheten blir ivaretatt med møter, gruppeaktiviteter, menighetspleie, ved inngåelse av ekteskap, ved dødsfall og begravelser etc. Den som velger å gi sine gaver til mer privatiserte tiltak støtter (forhåpentligvis) gode formål, men dette er formål som i verste fall bare styres av enkeltindivider og kanskje ikke er underlagt den revisjonsbehandling som omfatter alle samfunnets vanlige tjenester. Vi ser i storsamfunnet hvordan noen kanalisere midler de samler inn til private formål som møter storsamfunnets kritikk. Det er problemfylt å gi til andre enn menighetens tradisjonelle formål og dessuten gi gaver gjennom andre enn samfun-

nets egne kanaler. Tiltak menigheten har satt i gang kan bli skadelidende fordi noen gir sine gaver på annen måte enn det som har vært praktisert gjennom oss.

Gjennom forkynnelsen og undervisningen vi fikk gjennom de mange år, ved offentlige møter, gudstjenester og gjennom våre publikasjoner ble våre medlemmer opplært i en givertradisjon som sannsynligvis overgår de fleste andre kirkesamfunn. Den eldre delen av menigheten demonstrerer at de har forstått betydningen av å være rause med sin menighet. Kanskje adventistsamfunnet kunne re-aktivere mer av den tradisjonelle undervisningen og bidra til at vi alle følger oppfordringen fra profeten Malakias om å bringe hele tienden inn i Herrens forrådsammer? Ved gudstjenestene i Vest Afrika ble dette bibelordet sunget når kollektkurvene gikk rundt. Til inspirasjon for oss som var til stede. Menighetene ble hver sabbat minnet om tienden og de hellige gaver. Adventismisjonærene hadde tryggere økonomiske forhold enn misjonærer fra flere andre misjonsorganisasjoner. Vi fikk vår lønn hver eneste måned og vi hadde policybestemte ferier. m.m. Andre misjonærer brukte mye energi på å tigge om hjelp fra sin hjemlige menighet. Vi var takknemmelige for å tilhøre en menighet som hadde orden og system på forskjellige områder. Denne tryggheten bygger på råd vi har fått gjennom Profetiens Ånd. Råd som har gjort Adventistsamfunnet til en unik organisasjon.

DET LØNNER SEG

Bibelen lyver ikke

Av Kjell Nordahl

Vi var 7 barn født i løpet av 11 år og mor og far. Min far var kolportør i mange, mange år, - og begge mine foreldre var SDA. Det var ikke alltid like lett økonomisk for oss. I perioder kunne det være hardt for oss, både med å skaffe klær og til dels mat. Dette var i femtiårene.

Min mor og far "betalte" / la til side sin tiende trofast og fortløpende. De trodde på dette bibelske prinsippet. De hadde en eske i et skatoll i stua til dette formål. En gang i blant ble esken tømt og innholdet ble sendt dit det hørte hjemme.

I en periode (der var flere) var det særs vanskelig å få endene til å møtes for mine foreldre. De ba mye og diskuterte til og med om de ikke måtte låne fra tiendeeskene for å klare seg. Men, de kom fram til at dette måtte være galt og gjorde det ikke. I stedet stolte de på Guds Ord – "og prøv meg derved"!

Deres to eldste barn var reist ut av redet for å klare seg selv, - trass ung alder. Det var tungt for dem. De hadde ingen å miste, for å si det slik. De befant seg i Oslo. En arbeidet på Norsk Bokforlag og den andre på Kurbadet for å klare seg og om mulig sende litt penger hjem.

Den kjente pastor Bengt Lillas var i Oslo. Han hadde på en eller annen måte hørt familien på en øy i Vesterålen og hvordan de hadde det. Det er mulig at en av oss to som var i Oslo hadde fortalt om "knipa" der hjemme.

Så var det sabbat igjen. Jeg satt på galleriet i Betel. Bengt Lillas hadde pre-

kenen. Han var en mektig og karismatisk taler. Av alle ting stoppet han så vidt under talen og fortalte om en stor familie oppe i Vesterålen som hadde store vansker. Lillas fortalte at de var enkle, troende adventister. Han avsluttet sin fortelling/appell med å beordre kollektkurvene til plattformen og noen til å bruke dem. Han ba denne sabbaten om en tredje kollekt i tillegg til sabbatsskolekollekten og den vanlige gudstjenestekollekten. Så appellerte Bengt Lillas og ba forsamlingen gi så det monnet.

Jeg fattet hva som foregikk – min bror likeså. Jeg husker at vi to endte nede på kontoret /ekspedisjonen på Forlaget etter gudstjenesten der vi gråt og ba og takket for det som hadde skjedd.

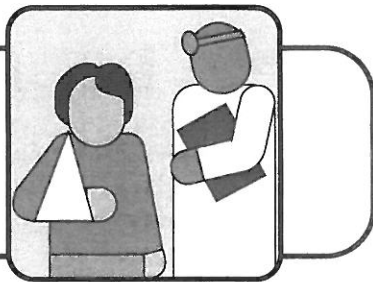
Det kom inn mellom 700 og 800 kroner i kollekten og dette var mye penger tilbake i 58/59. Alt ble sendt til mine foreldre der oppe i nord.

De fikk bønnesvar. De trodde på løftene. De rørte ikke tienden de hadde lagt til side. De lånte ikke noe. De la alt i Guds trofaste hender og ventet svar og det fikk de. Jeg glemmer aldri dette og det står som en hjørnestein i min kristne erfaring. Gud hører bønner. Han holder sine løfter, til tider helt konkret. Det fikk mine foreldre erfare denne gangen og det er min erfaring i mange, mange vanskelige situasjoner senere i mitt eget liv. Det "lønner seg" å tro, stole på løftene, være trofast og gjøre påkallelser i bønn.

Glem aldri dette.

Helsehjørnet

Av lege Ann Cathrin Reichelt
Lommelegen a/s

HØYT BLODTRYKK uten at man finner årsaken

Bare i ca 5% av tilfellene finner man at det er en bakenforliggende grunn til det høye blodtrykket. Men i de aller fleste tilfellene, hele 95%, er årsaken til det høye blodtrykket ukjent.

Faguttrykket for høyt blodtrykk uten kjent årsak er "primær hypertensjon" eller "essensiell hypertensjon"

Hvor vanlig er høyt blodtrykk uten kjent årsak?

Høyt blodtrykk er en sykdom som rammer nær sagt alle folkeslag i verden. Man regner med at ca 10% av jordens befolkning har så høyt blodtrykk at det burde vært undersøkt nærmere. Selv om man ikke kjenner årsakene, er det likevel mange teorier:

Arv og miljø

Dersom begge foreldrene dine har høyt blodtrykk, er det større sjanse for at du selv får høyt blodtrykk enn dersom foreldrene dine har normalt blodtrykk. Dette kan tyde på at høyt blodtrykk har en viss arvelig faktor. Samtidig er det viktig å huske på at man også "arver" kostholdsvaner og vaner for fysisk aktivitet, og at dette også kan spille en stor rolle for om du kommer til å utvikle høyt blodtrykk eller ei.

Antagelig gjelder det samme her som

for en rekke andre "livsstilssykdommer": nemlig at det er et samspill mellom arv og miljø; hvor utsatt du er fra naturens side, og hva du selv gjør med det.

Risikofaktorer

Vi kan alle få høyt blodtrykk. Men noen faktorer gjør oss mer utsatt:

- Høyt blodtrykk hos familiemedlemmer
- Hjertesykdom i familien
- Overvekt
- Røyking
- Sukkersyke
- Nyresykdom
- Høyt og vedvarende stressnivå
- Høyt alkoholkonsum
- Høyt inntak av salt i maten
- Fysisk inaktivitet

Disse faktorene regner man med øker risikoen for å få høyt blodtrykk.

Men for at det skal føre til alvorlige komplikasjoner som hjerteinfarkt, blodpropp eller hjerneslag, spiller også andre faktorer inn:

Høyt kolesterolnivå gjør blodårene trangere og stivere, og sammen med høyt trykk utgjør det en alvorlig risiko for hjertesykdom.

Du kan få lavere risiko!

Du kan ikke gjøre noe med familiehistorien din. Men mange av risikofaktorene kan du selv påvirke!

Overvektig?

Overvekt fører til at hjertet får en økt belastning, og overvekt er forbundet med økt risiko for å utvikle høyt blodtrykk. Besøk vårt overvektssenter dersom du trenger å gå ned noen overflødige kilo.

Røyker du?

Nikotinet i sigarettene fører til at blodårene trekker seg sammen. I tillegg finnes det stoffer i røyken som kan gjøre blodet ditt seigere og dermed øke risikoen for blodpropp. Besøk vårt røykeslutsenter og få motivasjon til å slutte!

Er du en sofagris?

Fysisk aktivitet gjør det lettere å gå ned i vekt, det virker positivt på stressnivået, minsker risikoen for sukkersyke og mye mer...

Er du stressa?

Når vi er i en stresset situasjon, stiger blodtrykket forbigående hos oss alle.

Dette er en normal reaksjon. Men dersom stressnivået er høyt over lengre tid, tror man at dette kan bidra til at blodtrykket blir varig forhøyet. Senk skuldrene og lær deg avspenning på våre Stresstakings-senter!

Salter du i meste laget?

Noen mennesker er salt-følsomme og får økt blodtrykk av å spise mye salt, mens andre ikke ser ut til å reagere med noen særlig blodtrykksøkning. Salt i maten er en vanesak. Dersom du er vant til å salte rikelig, vil maten nok smake litt kjedelig i begynnelsen når du kutter på saltet. Men det tar bare en ukes tid for smaksløkene på tungen din å venne seg til den nye smaken!

Drikker du for mye?

Større mengder alkohol er farlig for mange ting, blant annet for blodtrykket. Dersom du allerede har et høyt blodtrykk, kan det å konsumere mye alkohol forverre blodtrykket.

TAKK FOR DIN TROFASTE GAVMILDHET

Det er oppmuntrende å registrere den store interessen leserne har for bladet vårt, Aktiv Pensjonstid. Dere skriver og takker for bladet. Det er hjertevarmende. Men dere gjør også noe annet! Vi mottar store og mindre gaver til driften. Disse gavene gjør det mulig å publisere bladet. Aktive medarbeidere sørger for at utgiftene blir holdt nede ved at alt bortsett fra trykkeriutgiftene er gratis.

Vi takker på vegne av alle som mottar Aktiv Pensjonstid og ønsker dere et riktig godt og velsignet 2004.

Vedlagt følger en giroblankett.

Med vennlig hilsen, Edith Nordvåg, kasserer

Hildur Tobiassen ble overrakt blomster av pensjonistforeningen.

Seniortreff i Stavanger

Sabbaten 20. September 2003 var det et seniortreff i Stavanger. Dagen ble valgt av en spesiell grunn, nemlig at Hildur Tobiassen, tidligere medarbeider i Adventistsamfunnet, fylte 80 år denne dagen: Vi hadde derfor fint besøk fra pensjonistforeningen ved Irene og Johan Elisenberg, Maria Molvik, Anna Jensen fra Danmark og Jakob Rask Arnesen. De kvinnelige deltakerne var alle tidligere kolleger fra arbeidet i Ethiopia. Sabbatsskolen ble en interessant stund med Irene som en utfordrende lærer. Ved gudstjenesten ble Hildur overrakt blomster fra pensjonistforeningen ved Johan Elisenberg, som også hadde dagens preken.

Etterpå kunne alle tilstedeværende over 60 hygge seg med en deilig middag i kirkenes festsal, og praten gikk livlig rundt bordene. Ettermiddagsmøtet hadde Jakob Rask Arnesen ansvaret for med en imponerende oversikt over skrifttegnenes historie. En god dag ble deretter avsluttet med kaffe/te, kaker og frukt i kirkesalongen.

Vii skulle nok ønsket at flere eldre fra menighetene i Rogaland hadde vært til stede ved treffet, når vi fikk så langveisfærende og fint besøk. Her var godt oppmøte fra Sandnes og Stavanger. Hvem som har ansvar for informasjon er jo et godt spørsmål.

RNE

Gi meg et blikk, et smil, en klem

Av Reidun Norleman Endresen

Eldreomsorg er "in", i hvert fall foran et valg. Ingen politiker med respekt for seg selv og med et ønske om å beholde sin plass, tør vike unna folks krav om en trygg og verdig alderdom i et av verdens rikeste land. Å bli gammel er ikke like "in". Selv om statistikken viser at opp til 70% er forholdsvis friske og greier seg selv, vil de, hvis de lever lenge nok, havne blant dem som trenger hjelp, tilsyn og pleie. Likevel er det fysiske forfallet ikke alltid det verste. Ensomheten er verre.

Ensomhet

Det tristeste syn man kan se, er gamle som sitter på rad og rekke i sykehjemmet uten å si et ord til hverandre, uten kontakt, uten et smil. De synes å leve bare i sine egne tanker, - mennesker som har lukket seg inne, glemt sine interesser, blottet for initiativ til å delta i det medmenneskelige fellesskap. Slik blir resultatet av det grå, passifiserende institusjonslivet, tenker mange.

Sannheten er dessverre at mange eldre er slik når de kommer til institusjonen. Med tid og tålmodighet må man lirke og lure til kontakt og åpenhet og nesten tvinge dem til å ta del i gode aktivitetstilbud. Det er en stor belønning for personalet å se eldre våkne av isolasjonen.

Andre kan være mer bevisst kontaktsøkende. De setter seg alltid nær vaktrommet, trappen, heis, der folk kommer og går, der de kan få litt flere smil og vennlige ord i farten.

Noen spiller på sin hjelpesløshet, gjør seg verre enn de er, blir masete og krevende for å få nærhet noen minutter ekstra. Vi bruker store summer til medisiner, trene opp muskler og bevegelighet. Vi steller føtter, hår og tenner, alt sammen godt og nødvendig. Men de eldre kan være både nyfriserte, fri for liktorner og ha ny protese i munnen og likevel sitte igjen med "själens ubotliga ensamhet".

Moderne tider

Sykehjemmene får moderne kunst på veggene som de gamle ikke alltid forstår, radio og TV med mange kanaler. Møbler og gardiner er utvalgt av eksperter. Men det er ikke stor nok bemanning til å dekke de eldres kontaktbehov. Det er ikke tid til fortrolige samtaler, til å fortelle om gamle dager, lese avisen og diskutere nyhetene eller fylle savnet etter pårørende. Men er ikke trenden i ferd med å snu? Skal ikke de gamle få bo hjemme lengst mulig, slik de fleste ønsker? I eget hjem med egne ting og med sin familie i nærheten vil det bli vel bli annerledes? Dessverre er

Men de kan ikke være hos den gamle til alle døgnets tider, og det blir dessverre bare noen korte besøk, altfor korte synes ofte både bruker og tjenesteyter. Mange eldre på sykehus og sykehjem gruer seg til å reise hjem til lange, ensomme dager. De trygler og ber om en eller to uker ekstra. Er de blitt vanskelige, bortskjemte, bedagelige? Nei, de er redd for ensomheten i de tomme rommene. Redde for utryggheten og tomheten som gjør dem uvirksomme og deprimerede. Og i denne omorganiseringens, innsparingens og effektiviseringens tidsalder, når vi i pleien får tidskvoter på alt, kan det synes som om både pleier og den pleietrengende er redusert til roboter.

det ofte ikke slik. Ensomheten kan være like stor i hjemmet. Generasjonene bor ikke sammen lenger, i familien er begge ektefeller utarbeidende. Levealderen øker, men langs veien mister man ektefelle og venner. Plutselig er man mer eller mindre alene.

Bare en uke til

Det skal stor selvdisciplin til å holde de daglige rutinene med matlaging, hygiene og utadrettet kontakt, hvis man med egen hjelp ikke kommer lenger enn til gatedørra. Mange slurver med seg selv for "det kommer jo aldri noen". Resultatet er ofte feil- og underernæring, tiltaksløshet og isolasjon.

Det er denne onde sirkel åpen omsorg prøver å bryte med sine hjemmetjenester.

Ta på meg

Gamle mennesker har samme behov som alle andre. De trenger stimulans ved besøk og samtaler, å få bytte stue og bestemme selv. De trenger å bli kjælt med og klappet på og vite at de betyr noe for noen, og at noen tenker på dem. Men dessverre, ofte sitter de pårørende igjen med en vond samvittighet, mens de kjemper med livets mange krav på deres knappe tid. Selv om vi eldre ikke prises så høyt her hjemme, kan vi i nytenkningsdebatten få signaler om at vi i fremtiden kanskje kan bli en lukrativ eksportvare til Spania og Marokko.

Er du en frisk og selvhjulpen pensjonist med litt tid til overs? Vet du om et eldre menneske i familien, i nabolaget eller venne kretsen som var en gang? Stikk innom! Gi et blick, et smil, en klem!. Det skal ofte bare et lite lys til for å spre mørket.

Tidligere adventister fra Sørlandet

Av Terje Johannessen

Denne gangen henter vi en del informasjon fra Terje Johannessens rikholdige manuskriptsamling og det er Sørlandet som står i sentrum. Det viser seg nemlig at det norske "Bibelbeltet" – Sørlandet – også har en adventistisk historie. Adventister fra denne landsdelen ble adventister, enten i Norge eller etter utvandring til USA. Ole Andreas Olsen kunne vært den første nordmann som bekleddet embetet som formann for Generalkonferensen, men det ble han etter at han var blitt naturalisert amerikansk statsborger. Slekt og bakgrunn for O. A Olsen var så norsk som du kunne

tenke deg og han arbeidet også som misjonsarbeider i Europa både før og etter tjenesten i Generalkonferensen.

Terje Johannessen forteller:

Den første norske SDA-menigheten ble ikke opprettet i Norge, men i USA, i Oakland, Wisconsin tidlig på 1860 tallet, mer enn 15 år før menigheten i Kristiania ble grunnlagt som den første SDA-menighet i Norge.

En del av dem som kom til å utgjøre stammen i menigheten i Wisconsin utvandret fra Sørlandet i 1848 og 50. For oversiktens skyld kan man si at disse besto av

Rekevik gård

Skogen gård

fire familier. Nedenfor listes disse opp sammen med de aktuelle gårdene de kom fra eller bodde på.

Etter gammel norsk navneskikk ga man barna etternavn etter farens fornavn med endelsene *-son* eller *-dotter*. I tillegg benyttet man også gårdens navn der man bodde som et ekstra etternavn. Dette innebar derimot at det siste etternavn endret seg etter hvert som personene flyttet fra gård til gård.

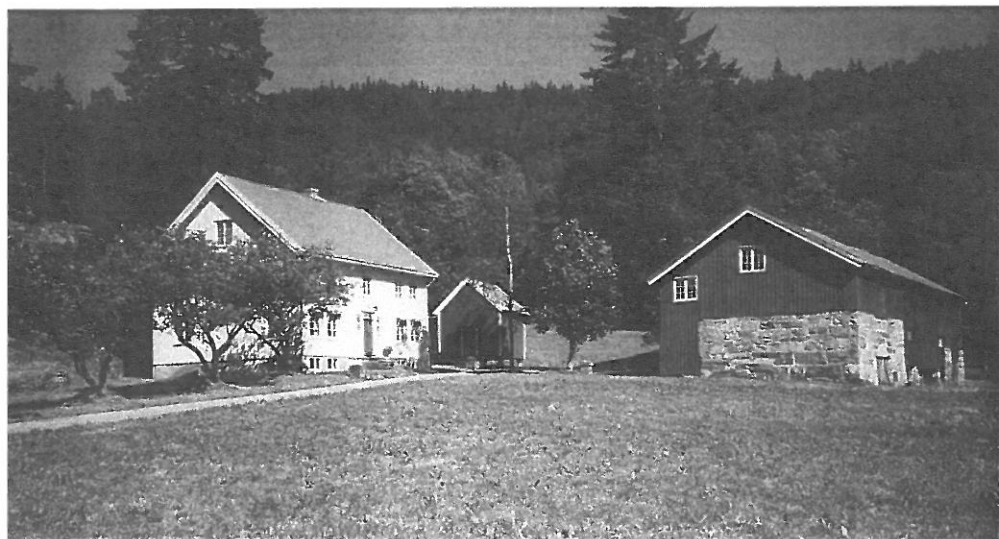
Den gamle navnetradisjonen var i alminnelig bruk på Sørlandet i første halvpart av 1800-tallet. Dette fører til at man også finner ulike navn på de første adventistene, alt etter hvilke kilder man konsulterer. Personene nedenfor er angitt med det navn de er døpt med, i alt vesentlig etter datidens rettskrivning. Senere "gårds-etternavn" på grunn av flytting er satt i parentes (). De amerikanske navnene er angitt i hakeparantes<>

Personer fra Finsland og omegn

Ola Sørensen Fleskås(Heggland) <Ole Serns>, f. Mai 1806 av foreldre Søren Olson Fleskåsen og Anna Hansdotter Greibesland. Ola Sørensen og hustru med 9 av 10 barn emigrerte til USA. De forlot Norge 26. mars 1850 og slo seg ned i Wisconsin.

Anders Olsen Regevigen (Skogen, Haugedal)<Andrew Olsen>, f. 2.mai 1816, av foreldre Ole Halvorsen Regevigen og Susanna Andersdotter Hedås fra Bjelland. I 1844 giftet sønnen Anders, som nå hadde navnet Anders Olson Haugedal med Berte Olsdotter Øvland <Bertha Olsen> Anders og Bertha emigrerte til USA i 1850 og slo seg ned på samme sted som Ole Sørensen Heggland.

Øvlandfamilien. Berte Olsdotter,

Haugedal gård

Anders Olsens kone ble født i 1823. Den kjente O.A. Olsen nedstammer fra dem.

Gårder i Finsland og omegn

Greibesland

Gården ligger vest i Øvrebø i Vennesla kommune på riksvei 454. Ole Sørensens mor kommer fra denne gården.

Fleskåsen

Gården ligger på en liten høye på grensen mellom Øvrebø og Finsland (nåværende Songdalen kommune). Ola Sørensen Fleskåsen ble født her i 1806.

Føreland

Gården ligger like syd for fylkesveien mellom riksvei 39 og Røyknes, lengst syd i Hægeland, som i dag er en del av Vennesla kommune.

Reiersdal

Gården ligger øst i Øvrebø, like vest for riksvei 39.

Heggland

Gården ligger øst i Finsland.

Øvland. (Øvland øfre)

Regevigen (Rekevik)

Skogen

Skogen gård ligger rett øst for Haugedal vest i Finsland.

Haugedal.

Gården ligger litt oppe i en liten dal ved sydenden av Mannflåvannet.

Det er interessant å besøke gårdene hvor de første adventister på Sørlandet bodde. Etter at familiene solgte og for en stor del flyttet til USA kom deres etterkommere til å få stor betydning for Adventmenigheten, både i USA og her hjemme. Disse familiene var gårdbrukere med en viss velstand. De forlot ikke Norge for å søkte seg en fremtid i USA. De religiøse forhold i USA betydde meget for dem i prosessen med avviklingen av eiendommer i Norge og emigrasjonen.

BETEL UNGDOMSLAGS KOR 1955

Bildet ble tatt ved korets 10-års jubileum i 1955. Vi viser fra venstre i hver rekke:

Foran: Willy Keyn, formann, Kjell Ekeberg, dirigent, Gunnar Holanger, nestformann.

2. rekke: Edel Irene Abrahamsen (Giesebrecht), Anny Vera Berg (Beckhaug), Elisabeth Ossum (Tjeransen), Marit Eriksen (Røst), Åse Berger (Tollevik), Reidun Lareid (Brochs), Kirsten Åsvik (Quigstad) Ingebjørg Skyllstad (Jensen), Rigmor Steen (Graneffell).

3. rekke: Lilleba Jordahl (Glattre), Hjørdis Kittelsen (Vetne), Gunvor Hansvik (Lindblad), Eva Broberg (Beckhaug), Elsa Arnesen (Hafstad), Inger Sigurdsdottir (Smith), Mildrid Jordahl (Bouit), Sonja Kilvær (Wiik),

Hanna Åsvik (Helmersen), Hanna Olavsdottir (?), Miriam Abrahamsen (Holman), Kari Grave (Lisle),

4. rekke: Hagny Guleng (Rodahl), Edna Guleng (Tingstad), Aasta Ekeberg (Leiro), Solveig Skar (Rodahl), Berit Smeby (Ottesen), Birgit Søreide (Bokle), Aslaug Furulund (Kvinge), Grethe Granstedt (Nord), Ellen May Nielsen (Kaspersen), Inger Reiakvam (Løver), Brit Else Hunseth (?). **5. rekke:** Roald Steen, Odd Harjen, Odd Hjort, Birger Holanger, Rolf Pettersen, Ragnar Ottesen, Gerhard Rodahl, Hans Beckhaug, Knut A. Johnsen, Rolf Erik Hamborg, Eivind Keyn. **6. rekke:** Helge Thorbjørnsen, Arne Reistad, Torkel Tjeransen, Vigbjørn Forøy, Ragnar Bjerkelien, Kjell Rodahl.

FRA UNION TIL DIVISJON

Mer enn én million adventister i Vest Afrika i dag

Av Øivind Gjertsen

For noen dager siden fikk vi brev fra Cathy Berger. Hun sendte oss artiklene: "Vi står foran en krise" hentet fra EGW", "Hva kirkene sier", "Darwins feiltagelse" og to små sitater. Dette materialet kommer i bladet etter hvert.

For en del mennesker er Cathy Berger ukjent, særlig for de yngre generasjoner. Alle vi som er kommet et godt stykke på livsveien kjenner Cathy, en god venn og tidligere kollega, et menneske med stor livserfaring og solidt forankret i adventtroen og i menigheten. Hun er medlem av Betel i Oslo. Brevet hennes kalte fram mange minner fra misjonsmarke n. Hennes liv er også en del av adventshistorien, hjemme og ute, og jeg vil derfor tillate meg å mimre litt med glimt fra hennes liv som bakgrunn. Andre kommer også med i bildet.

Cathy het opprinnelig Holm og var datter av den viden kjente Konrad Holm fra Hammerfest. Holm var byggmester og tok del i oppbyggingen i Nord Norge etter krigen. Han var også en åndshøvding som betydde mye for adventbevegelsen, som forkynter og leder. Cathy kom til Onsrud Misjonsskole som mange andre unge adventister. Hun møtte Alfred Berger fra Frogn. Han var i noen år ved Norsk Bokforlag og fikk både svennebrev og mesterbrev som boktrykker. Senere ble han misjonær, pastor, avdelingssekretær og til slutt rektor ved Norsk Bibelinstitutt. Cathy har nå vært enke i noen år.

Familien ble misjonærer i Ghana, Vest Afrika. Alfred var sjef for the Advent Press, forlaget vårt. Familien ble samtidig en del av et adventistisk misjonsmiljø som var sterkt preget av et flertall av skandinaviske misjonærer med pastor Thorvald Kristensen som den bærende kraft.

Thorvald Kristensen ble aldri unionsformann i VNU trass i at han i 24 timer var unionens valgte formann en gang på 60 tallet. Han valgte å bli på misjonsmarken hvor han ble en legendarisk leder-skikkelse. Hans visjon var å utdanne unge afrikanere til lederfunksjoner i menigheten og han sørget personlig for at vårt adventistiske skolesystem ble utviklet i Vest Afrika og unge misjonsarbeidere også fikk høyere utdanning, bl.a. ved Andrews University. I vår tid var vi mange misjonærer der ute. Bare på Bekwai College i Ghana var det 11 misjonærer da vi kom dit i 1963. I dag finner du ikke misjonærer på Bekwai og det er få misjonærer i hele Vest Afrika, bortsett fra en del med spesialfunksjoner. Niels Balle Nielsen fra Danmark var Kristensens nære medarbeider som unionens sekretær. Han hadde en fortid som misjonær i Ethiopia. Da han som pensjonist hjemme i Danmark døde, gjorde det et stort inntrykk i Vest Afrika. Han hadde på en forunderlig måte gjort seg elsket blant de innfødte så vel som misjonærene. Kassereren John Mudersbach var også fra

Vi var noe yngre den gang. Øivind Gjertsen, Carol Hammond (US) og Jan Paulsen sammen med elever fra Bekwai Teacher Training College, Ghana, 1964. Vi fikk nylig tilsendt bildet fra en av elevene.

Danmark. Han var en dynamisk og innstavs villig kasserer og hadde en uvanlig stor arbeidskapasitet. Hans medarbeidere i kassereravdelingen i unionen omfattet en ass. kasserer fra Finland og en ghanesisk kontorsekretær. Disse tre hadde kassereransvar og revisoransvar for hele unionens virksomhet i de vestafrikanske landene og en gruppe på mer enn 100 misjonærer. Unionen inkluderte Gambia, Sierra Leone, Liberia, Elfenbenskysten, Ghana, Togo-Dahomei, Øvre Volta og Nigeria, sykehus i Sierra Leone og Nigeria og skoler med mer enn 100 000 elever.

Thorvald Kristensens unge medarbeidere fra den tiden beklede og har bekledd høye embeter på verdensplan. Generalkonferensens nåværende sekretær er en av dem som ble hjulpet fram til høyere utdanning av nettopp "onkel Thorvald" (som noen av oss kalte Thorvald Kristensen). Kristensen så i ghaneseren Mathew Bediako et menneske

som kunne nå langt. ADRA-lederen Odd Jordal bidro også til Bediakos utvikling. Generalkonferensens nåværende formann, Jan Paulsen, tjenestegjorde en tid som bibellærer ved Bekwai College i Ghana og var senere bibellærer og rektor ved Adventist College of West Africa, før tjenesten førte ham til England og USA. Johann Thorvaldsen, vennen fra Onsrud Misjonsskole, som gikk under navnet "Island" da vi var unge, bar ansvar i Sierra Leone. Der arbeidet også fysioterapeut-ekteparet Ragnhild og David Gronert på Masanga Leprosy Hospital. David er en teknisk begavelse som bl.a. laget sandaler til de innfødte pasientene av gamle bildekk. Men ikke nok med det. Han reparerte biler og avansert teknisk apparatur, bl. a. røntgenapparater Davids far hadde også vært misjonær i Sierra Leone. Vår eminente Islamforsker, Børge Schantz var også en av Kristensens menn. Han hadde ansvar for Sierra Leone misjo-

nen og Nord Nigeria misjonen. Børge var en stor organisator og gjorde en formidabel innsats på flere områder. For noen år siden vikarierte jeg som leder i Gambia. Der møtte jeg skolemannen og teologen Louis Nielsen. Han var en fargerik person som satte sitt preg på livet ved Bekwai College da han var skolens bibellærer. Hans tjeneste omfattet også Liberia hvor han utviklet landbruket på vår skole, Konola Academy. Louis skulle nå hjem til Danmark. Han hadde begynt utviklingen av misjonen i Gambia og bl.a. bygd et større skoleanlegg og han satset veldig på å lykkes med virksomheten. Bl.a. hadde han i samarbeid med en av sine brødre bygd et hønseri som bidro til å finansiere arbeidet. Mitt siste minne fra samværet med Louis er fra siste dagen han var i Gambia før han forlot landet med nattdlyet til London. Like til solnedgang var han travelt opptatt med å plante fruktplanter i skolens hage. Etter mat og en dusj bar det av sted til flyplassen. Skolemannen Henrik Øster skrev sin doktoravhandling med tema fra Timnefolket i Sierra Leone etter å ha arbeidet som misjonær sammen med sin kone ved Yale Secondary School. Hans foreldre hadde også vært blant de tidligste misjonærene i Sierra Leone. Nordmannen Svein Johansen var i en rekke år formann i Liberia og dernest formann for SDA West African Union Mission.

Miljøet i Vest Afrika var rikt. Kvinner og menn med forskjellig bakgrunn smeltet sammen i en enhet av samfunnstro ledere i adventistsamfunnet. Vi stiftet også vennskap som ble livslange og har fremdeles god kontakt med hverandre. Data og internet bidrar til nettopp dette. Formennene i konferensene og unionene i Vest Afrika av i dag har for en rekke av

dem røtter som går langt tilbake i tiden og som bygger på grunnlaget fra ThK's lederskap.

Før vår misjonstid fantes det også skandinaviske misjonærer i Vest Afrika. Flere dansker og nordmenn var med til å bygge opp virksomheten i Sierra Leone fra begynnelsen av det tyvende århundre. Bl.a. fikk unge afrikanere utdanning i møbelproduksjon på Waterloo i Sierra Leone. Den nå avdøde Edgar Berglund var alltid glad for å vise dokumentasjonen på at han var født i Sierra Leone mens foreldrene var misjonærer.

Etter vår tid dro det også misjonærer til Vest Afrika fra våre nordiske land. Vi kommer nok i skade for å unnlate navn og ber om unnskyldning for det. Blant disse som senere drog ut nevner vi Arne Friis som arbeidet i Nord Nigeria, Odd Henrik Olsen som var bibellærer på Konola Academy, Olaf og Berit Søreide som bygde sykehus i Togo, Ole Bjerkan og Arnold Søreide som bygde skole i Nord Ghana, sykepleieren Lise Johansen Eie som arbeidet flere steder i Ghana, legen Roald Jarl Guleng.

Arbeidet i Vest Afrika og Ethiopia ble gjennom mange år omfattet med stor interesse her hjemme. Masanga Leprosy Hospital ble utviklet med støtte fra midlene vi samlet i høsttinsamlingen og med støtte fra NORAD, og DANIDA. Misjonsvirksomheten har hatt en dramatisk vekst. Vi snakker om en adventistpopulasjon på mer enn 1 million i denne divisjonen. Vi har en meget sterkt voksende misjonsvirksomhet og det interessante er at dette misjonsområdet står på egne føtter økonomisk. Vi har en velutdannet og dynamisk afrikansk ledelse og ser med tillit fram til en god framtid for denne del av vårt arbeid.

Gudstjeneste og kirkestil

Hvor kommer jeg ind?

Af Børge Schantz

Fortsættelse fra forrige nummer

Åbenhed for nye forkynelsesmetoder.

Brevskriveren har dog ret i, at ledere og ansatte må læse tiden og forstå og anerkende de forandringer, der finder sted i vort kulturområde. Der må gøres noget i Danmark for bedre at kunne holde på, hvad vi har, og bringe nye ind i rækkerne, og de som er født og opvokset i vore menigheder.

Må jeg føje til, at en nyplanlægning for Adventmenighederne i Danmark også må tage lægfolket i forskellige aldersgrupper med. Personer, som har brevskriverens glimrende evne til at udtrykke sig, må så ganske afgjort have et bidrag at yde i denne påkrævende sag. Det er nok også et anliggende, der kræver øjeblikkelig opmærksomhed.

For at klare opgaven tilfredstillende behøver man ikke nødvendigvis at gå udenfor Danmarks kulturområder for at finde løsninger. Så ganske afgjort skal man heller ikke gøre sig afhængige af ekstreme karismatiske bevægelser for at få ny impulser. Vi må og kan lære fra andre, som er i denne kamp for at få folk i tale. Dog kan vi kun acceptere, hvad der er indenfor den ramme som Bibelen anerkender.

Sjælevinding og fornyelse: et delikat arbejde.

Resultater i sjælevinding må ikke opnås ved, at sænke standarderne og bruge metoder, som er tvivlsomme, ubibelske og i strid med vor opfattelse af hvad Skriften har befalet os. I sjælevindende arbejde er det ikke altid muligt at få resultater. Mange forhold spiller ind. Opgaven er ofte en fin balance mellem forkynderen, budskabet og metoderne. Missiologer er enige om, at den største grund til menighedsvækst er menneskets egen søgen efter og behov for Gud, syndersens hjemvé efter himmelen. Det er ikke kirkens aktiviteter eller præstens karisma, betydningsfulde som disse er i denne gerning. Selv med en god kombination af ovennævnte faktorer er der ingen garanti for resultater. Der er ord i Bibelen fra Mesteren, der taler om at ryste støvet af fødderne, når folk ikke vil høre, og der er tilfælde hvor Ånden i apostlen Paulus erfaring ikke tilrådede at prædike i visse områder.

Der er ingen tvivl om, at den fornyelse i forkyndelse og gudstjenesteform, der kaldes for, er ønskelig og må studeres oprigtigt, grundigt og inden alt for længe. Hvad

end resultatet af et sådant studium bliver, så må de værdier, som SDA står for, og de bibelske absolutter, være rammen om fornyelsen. Misforstår vi vort specielle kald og udvander vort specielle budskab til verden, kunne vi ligesåvel have forblevet i de kirkesamfund, som vi i begyndelsen kom fra.

Hvad angår former og ritualer, så kan vi være fleksible. Disse områder er ikke styret af et "Så siger Herren". Som nævnt må enhver gudstjensteform og aktivitet i menigheden være i overensstemmelse med hvad Bibelen forkynder og kirken står for. Vi seniorer må være rede til at give faklen videre.

Ved en undersøgelse i en større kirke i Los Angeles, ønskede man at finde ud af om at det ikke på tide, at en fornyelse og forandring i den hævdvundne gudstjensteform fandt sted. Flere af svarene røbede, at folk der kom i kirken, ønskede at sidde sammen som en kernefamilie, vide pr. reflekser og i samme rækkefølge uge efter uge ved hovedgudstjenesten, hvornår de skulle sidde ned, stå op (for salmer og skriftlæsning) og knæle ned i bøn. Det eneste punkt, hvor de gerne vil overraskes hver uge var ved at få en livlig, gennemtænkt og fornyende prædiken.

Det vil vel også være på sin plads her at nævne, at vi som er ældre, og mere konservative, må være forberedt på at gøre plads for de yngre, og give afkald på de lederstillinger vi har holdt i årevis.

Paulus plantede nye menigheder og måtte ofte efterlade dem uden erfarne ledere. Apostlen havde, imidlertid, fuld tillid til Helligånden, og derfor overlod han nystiftede menigheder med dens helt uerfarne og nyomvendte ledere i Guds hænder. Vi må, som ældre, lære at trække os tilbage i tide og give plads til yngre

ledere. Men dog være rede til at give råd og vejledning baseret på vor erfaring.

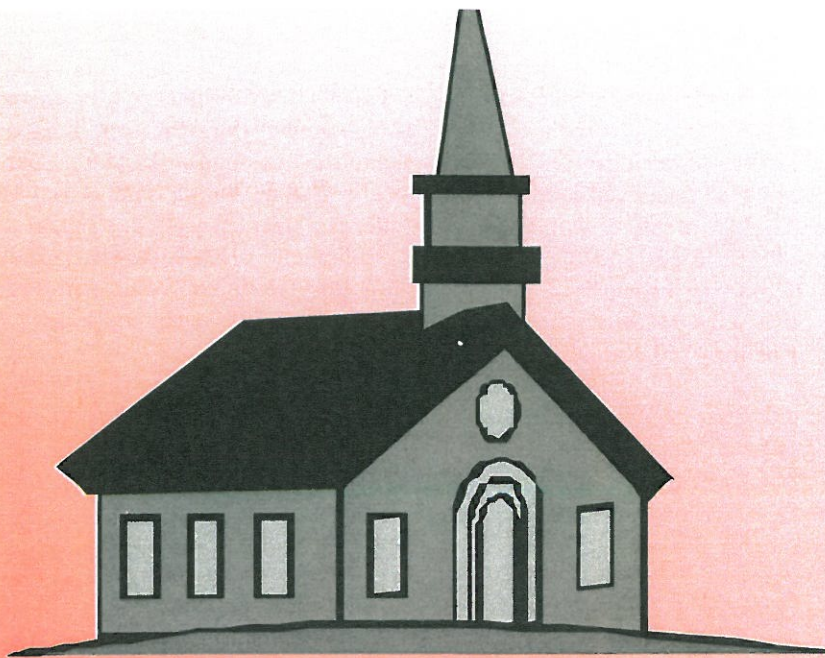
De åndelige gaver.

Artiklen om Tungetalens Gave giver vel med andre ord og gode bibelske argumenter denne advarsel. Forfatteren, både fra egen erfaring og systematisk og sund bibelsk fortolkning, gav en god indsigt i et emne som kristne menigheder ned igennem tiden strider med, og som vel fortsat vil blive diskuteret. Dette, at der ikke altid er en klar forståelse af dette emne, gør at man mener, at der måske er rum for en tungetaleform, der ikke nødvendigvis har at gøre med at forkynde evangeliet i en missionærsituation.

Adventisterne har ikke gjort denne "åndelige gave" til en del af forkyndelsen eller menighedslivet, selvom vor bevægelse arbejder med den forståelse, at den gode Gud møder mennesker på varierende måder alt efter den individuelle personlighed.

Nævnes skal nogle få yderpunkter, der viser hvorledes menneskets psyke reagerer forskelligt på forkyndelse. Få bliver åndeligt inspireret af at læse eller høre akademisk teologi, andre bliver opløftet af bibelske beretninger, igen andre får åndelige tilskyndelser af Bibelens profeter. Så er der sådanne, som bedst erfarer det guddommelige ved en følelse-mæssig oplevelse.

Dog må alt ske indenfor de rammer som Guds Ord har sat for tro, praksis og gudstjensteform. Her er det at variationer i valget af forkyndere og programmer får deres betydning. Vi taler om variationer og ikke kontraster. Og må naturligvis tilføje, at nye former og variationer for gudstjenester kræver en større gruppe

aktive deltagere end nogle af vore danske menigheder kan opvise.

"Historisk" udvikling af kirkernes vækstkoncepter.

For at få en bedre forståelse af den vægt visse evangeliske grupper idag lægger på åndsudgydelsen og en ekstrem fortolkning af visse bibeltekster, vil følgende historiske oversigt måske hjælpe.

I mine studieår i USA var nogle af mine lærere kirkevækst-bevægelsens fædre. Jeg oplevede den kamp og konfrontation, som de mødte, ikke alene på den mere brede front i de evangeliske menigheder, i klasseværelserne, men også indbyrdes ved deres møder i fakulteterne og ved deres foredrag. En af missionsteologerne gav sin bedømmelse af situationen.

1. Historisk talte man først og udelukkende om sjælevinding. Denne fokus på den enkelte person var influeret af den

stærke vestlige individualisme. Det er jeg'et og mig der er i centrum.

Så kom røsten fra missionsfelterne, hvor individualismen i kulturene ikke er så fremherskende. Her er det gruppen, der tæller. Man var en del, ikke alene af familien men også af stammefællesskabet. Og det fælleskab ønskede man at bevare når man blev kristne.

Så talte man om "multi-individuelle omvendelser", hvor hele homogene grupper tog standpunkt for kristendommen og sammen kom ind i er kirkeliv. Bibelske beretninger, som da Noah sammen med sin familie gik ind i arken, Joshua som sagde: "Jeg og mit hus vil tjene Herren" og fangevogteren med hele sin familie blev døbt, blev fremhævet.

2. På denne baggrund forandrede man terminologien til menighedsvækst (Church Growth).

Det viste sig imidlertid, at man heller

ikke opnåede meget større resultater ved denne ændring. Samtidig kom man ind på tanken, at skulle der blive for megen vækst i de enkelte menigheder, hvad der desværre ikke blev problemet i vort hjemland, ville kirkerne nå et medlemsantal, hvor præsterne ikke kunne have omsorg for hele flokken. Den ideelle størrelse for en kirke er mellem 150-300 medlemmer.

3. Derved kom begrebet menighedsplantning (Church Planting) ind i billedet.

Der skulle stiftes nye menigheder i geografiske områder, hvor der ingen menigheder var. Derved kunne forkynnelsen spredes og menigheder samtidig stræbe efter den rette størrelse. Nogle har misfortolket menighedsplantning, som værende nødvendig, fordi de "ældre" kirker ofte ikke var i stand til at kunne rumme nye ideer, eller byde nye medlemmer velkommen.

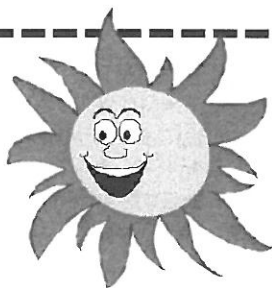
I Identitetskrise-indlægget er citeret et af de mange sloganer, som bruges af menighedsplantning-forkyndere: Det er lettere at føde babyer end at opvække døde. Det lyder besnærende. Og kan være rigtigt i mange tilfælde. Dog har man ikke rigtig formået i den vestlige verden at plante mange nye menigheder (føde nye babyer).

Oftentimes ser man, at de som fremmer denne sag, gør det fra den sikre side af skrivebordet og ikke ude i feltet. Og rapporter man hører om fænomenet er fra andre steder i verden, hvor man ikke har direkte adgang til at finde ud af om der er realistiske kendsgerninger bag påstandene.

Den såkaldte "nyplantning" har sommetider fundet sted ved at splitte nogle gamle menigheder på den måde, at yngre, aktive medlemmer, som kunne og skulle være ledere, har flyttet deres medlemsbrev til en såkaldt nyplantet menighed.

Sommerstevnet

2004

Det blir sommerstevne 20 - 25. juli. Stedet vi har valgt i år heter "Halvorsbøle". Halvorsbøle er stedd der flere regjeringer har vært samlet til drøftelser. Det ligger tett ved Jrevnaker og er et herlig sted. Idet bladet går i trykken, er prisen ikke helt klarlagt, men vil ligge rundt Nkr. 2450,-. Ikke mer, kanskje mindre. Det er bare å sette i gang å forberede seg. Vi vil senere komme tilbake til et detaljert program, men kan allerede nå love deg mye fint både på den åndelige og praktiske siden. Sett allerede nå av disse dagene!

Det samlede medlemsantal for kirkesamfundene er ikke blevet væsentlig større. Men den ældre menighed er blevet svækket.

For at blive i billedsproget: der er i grunden ikke født nogen ny baby, men en ældre person er blevet så svækket, at om ikke døden har indtruffet, så er den nær. Måske det bedste vi kan få ud af dette billedsprog er, at det sommetider er endt op uden resultater men med meningsløse fødselsveer.

4. Den sidste bølge i disse vækstbevægelser er så, at når vi ikke har haft nogen egenlig fremgang ved sjælevinding, menighedsvækst eller menighedsplantning i traditionelle menigheder, så er det fordi, at der ikke har været lagt nok vægt på de åndelige gaver. Og så vender man sig til de mere end 15.000 forskellige karismatiske retninger (såkaldte pinsemenigheder) der har 60-doblet deres antal

medlemmer i løbet af de sidste 100 år. De tæller over 500 millioner medlemmer idag.

Man spørger: hvad er grunden til deres vækst? Svaret er generelt, at en udvidet brug af og reklamerung med de åndelige gaver, specielt tungetalen og helbredelse, er løsningen. Denne overdrevne vægt på den yderliggående åndelige erfaring fandt også vej ind i evangeliske, ja endog katolske kirker. Her skabte det ødelæggende stridigheder, splittelser med åndelige kampe og konfrontationer. De fleste medlemmer havde ikke behov for disse ekstreme følelsebetonede erfaringer. Mange mente det var ubibelsk og forstyrrede den århundregamle gudstjenesteform. Og undersøgelser har vist, at de åndelige gaver, der er de mest effektive på langt sigt og har været med til at fremskynde meningsfyldte kirkevækster, har været gæstfrihed parret med undervisning i bibelske sandheder.

Afslutes i næste nummer.

Pentecost

Aktiv Pensjonstid

Organ for SDA-arbeideres Pensjonistforening

Redaktør:

Øivind Gjertsen, Erling Skjalgsons gt. 20B.
0267 Oslo. Telefon 22 44 13 80
E-post: oivind@gjertsen.com

Gaver sendes til kassererens adresse.

Korrespondent i Danmark:

Birthe Bayer, Tranevej 11
8721 Daugård
Telefon 75 89 61 95

Ekspedition og kasserer i Danmark:

Gerda Møller, Hvidovrevej 329B, 3.mf.,
2650 Hvidovre. Tlf. 36 78 06 80

Trykk: Heia Grafisk a.s. 1473 Lørenskog

SDA-arbeideres pensjonistforening i Norge

Akersgata 74, 0180 Oslo

Formann: Kåre Kaspersen

Heia, Rakkestad. Tlf.: 69 22 44 09
E-post: kaare.kaspersen@c2i.net

Sekretær: Jakob Rask Arnesen

Larsbråtvn. 139, 0674 Oslo. Tlf.: 22 32 44 09
E-post: ra-arnes@online.no

Kasserer: Edith Nordvåg

Furubergvn. 111B, 2315 Hamar. Tlf.: 62 52 55 96

Postgirokonto: 0530 2085678

Et år er gått

Nyttårstanker ved Gunvor Wollan

Et år er gått inn i "tidsvevens rulle".
Vevd i farger så vakre og stemningsfulle.
Dog, blant dette vakre vet vi det finnes
Ting som det sikkert er ondt å minnes.
Husk da, at dette ble gjort til vårt beste.
Vi lærte i sorg og motgang å feste
lit til vår Frelser som har oss så kjær.
Når nøden var størst var hjelpen hans nær.

Veven er gammel, den er slitt mange steder
men mønster den lager av sorger og gleder.
Et nytt år er startet i "vevstolrammen".
Det vil vi hilse velkommen, til sammen.
La oss ved Guds hjelp gjøre vårt beste
slik at det mønster livsveven skal feste
viser vår tro, fortrøstning og tillit.
Skulle vi feile i blant blir det tilgitt.

Så hilser vi spent det som året vil bringe,
De dystre tanker vi bort vil tvinge
og glede oss sammen over det som blir godt,
Varme og godhet vil ta hånd om det meste,
det smelter deg selv og også din neste.
Med disse linjer vi ønsker å hedre
Det nye året og våre søstre og brødre.

